

slavým hlasem a zachytil se o ráme služično. Ještě toho večera přišel k němu Liška poznovu.

Za měsíc vzpamatoval se Pilát úplně a připravoval se na cesty. Na výlohy odpočítal několik tisíc, ostatní peníze uložil v spořitelně a nábytek daroval bratrančí.

"A kam pojedete?" tázali se ho známí a přátelé.

"Nevím, ale hodně daleko! Za moře!" odpovídal úsečně na podobné dotazy a záhadně se při tom usmíval.

Jednoho dne pak z města náhle zmizel. S nikým se nerozloučil, jen se švecem Liškou.

Osm let nebylo po Pilátovi slychu. Zapomnělo se již téměř na něj. Ani "dobrodince chudiny" nevěděl, kde meská a také si tím hlavu nelámá. "Však on se ve světě neztratí!" říkal sám sobě, když si na Piláta časem vzpomněl.

A opravdu se Pilát neztratil. Tak jak byl náhle odešel, tak se i vrátil. Nikomu se neohlásil, nikomu nepsal, z čista jasna objevil se v městě a tvářil se hned tak necizí a domnělky, jakoby byl žil tu nepřetržitě a nikdy rodiště svého ani neopustil. Než — nebyl to přece jen v pravdě onen Pilát, jak ho znali měšťané před osmi roky.

Dosud sice měl pružnou, vysokou postavu a krásnou hlavu, ale obličej jeho změněn byl co do výrazu i barvy. Pleť zbronzovatěla, lesk očí se zmírnil, a kolem úst usadilo se cosi nevyřetitelně jemného, laskavého, onen zvláštní rys, který vidáme jen u lidí, kteří odtrhli se nadobro od všedního života.

I chůze jeho byla jiná než za dob minulých. Vymizela z ní všechna švihácká ohebnost a elegance, krok jeho zvolněn, stal se důstojným a klidným. Právě tato změna v jeho pohybech každého nejdříve překvapila, poněvadž byla nejzřejmější, a kde kdo v městě mimoděk se tázal: "Co se to stalo Pilátovi jen stalo? Jak to divně chodí!"

Za několik dní vypátrali však na něm měšťané ještě jiné a daleko závažnější podivnosti. Předně nemohli pochopit, proč se odstěhoval k šveci Liškovi, dále z jaké příčiny stranil se hospod a společností, a zejména proč neslídl už po lasee vdáných i svobodných žen.

"Patrně se ve světě už všeho nabáží!" rohořil starý soudek ve vinnárně, kde se o Pilátovi mnoho mluvilo.

Zešla jinak však soudil o něm švec Liška.

Pilát hned, jak z cest do města přibyl, přímo z nárazí zaměřil k "dobrodinci chudých". Zastal ho v zahradě za chalupou, kde čistil švec záhon, sehnul jsa hlavou až k rozmožlé půdě.

"Pokoj vám, mistře!" pozdravil jej polohlasno.

Liška se zvolna ohlédl, a oči jeho tázavě se rozšířily.

"Jste to do pravdy vy?" vyhrkl za okamžik a ruce povstal. "Vím tím vás srdečně!" A podával Pilátovi umazanou ruku. Ale v tom si uvědomil, že špinavými prsty by hosta poblížil a chtěl pravici rychle otřít o spodky.

Pilát mu však ruku zachytil, stiskl a potřásl. Švec něco namítl a pokyvoval rozpačitě hlavou.

"Tak jste mne poznal, mistře?" přerušil jej host a mírně se pousmál.

"Abych nepoznal!" vyřihl radostně Liška a přivřel zrak, jakoby se chystal Pilátovi proniknout až do útrobu. "A odkud, odkud?"

"Z Indie!"

"Z Indie?" divil se švec, ale bylo patrné, že diví se jen proto, aby nemusil doznat, že o Indii nemá ani potuchy. "A poslouchálo vám to, poslouchálo? Jak by ne!" pokračoval chvatně. "zdraví z vás zrovna sálá!"

"Poslouchálo!" přitakal Pilát. "Teď však chci zůstat už zde až do smrti. Hledám byt!"

"Eh, ten se najde! Mohl by vám ostatně odstoupit váš bratranec své pokoje, beztoho je po vás podědil i s nábytkem!"

"Ne, v městě nebudu bydlet. Rád bych zůstal tady, u vás, za městem."

"Zde? U mne? V chalupě?" tázal se nedůvěřivě Liška, a obličej jeho komickým úšasem se předloužil.

"Ano, u vás, mistře!"

"To není možno! Pro vás je třeba pohodlí, velikých světnic a široké postele. Musíte do města!" bránil se švec.

Pilát položil ruce na jeho ramena a podíval se mu přímo do očí: "Tak vy mne vyháňte, příteli!" Slova ta pronesl tak měkce a jímavě, že Liškovi až krev se sběhla k hlavě.

"Ale proč bych vyháňel?" kotal rozčileně, "naopak, byla by to čest pro mne. Jenže třeba uvážit!"

"Máte komoru?" vpadl mu do řeči Pilát.

"Mám!"

"Tak mně ji ukažte!"

Švec povytáhl si spodky a utřel spocený krk. Pak mávl rukou směrem k chalupě, a šel.

Komora byla nízká a páchla po stuchlině.

"Zde přece nemůžete bydlet," pravil Liška a schválně zapávil si nos, aby námitku svou zdůraznil.

"Pěkný pokojík!" líboval si Pilát, jakoby ani švec neposlouchal, "až příliš pěkný. A kdo mně bude vařit?"

"Vařit?" rozesmál se Liška, "u nás nikdo. Musíte do hostince!"

"Což vy nejíte, mistře?"

"Jím, ale jak! Moje sestřenicí mi kuchtí: kaši, brambory, kyselou polívku —"

"Tak mne vezměte za strážníka! Spočítejte, mnoho-li budu měsíčně platit."

Teď byl švec už pevně přesvědčen, že si Pilát z něho tropí šašky. Tleskl veselé rukama a prohodil žertovným tonem: "To se vám povedlo!" Hodlal ještě něco dodat, ale v tom zabloudil zrakem na Pilátův klidný a pravdivě vzhledující obličej a okamžitě zmlkl.

"Nuž, mnoho-li chcete měsíčně?" opakoval naléhavě host.

Liška ještě otálel; ale pak rozstřípil několik slov v ústech a řekl: "Deset zlatých!"

"Třicet!" opravil ho rychle host a vtiskl mu do ruky závdavek.

Když přinesli Pilátovi z nádraží velký, měchatý vak, opásaný širokými femeny, dal jej hned dopřít do komory a vyňal z něho sedmý, hrubý kaftan jež na sebe navlékl.

"Teď jsem teprv ve své kůži!" prohodil k Liškovi a spěchal rovnou do zahrady, kde se položil pod deštníkově vypuklou kleubu košatě jabloně. Ruce vmáček pod hlavu a oči upřel do syté zeleni hustého listoví.

Švec přišel za chvíli za hostem a nevěděl, zda nespáchal by hřích proti slušnosti, kdyby se posadil vedle něho. Přeshlapoval proto kolem stěpu tak dlouho, až jej Pilát vybídl, aby si v trávě pohověl.

"Nu tak, odkud jste to vlastně přijel, pane Piláte?" začal mistr hovor, když host neměl se sám k řeči.

"Z Indie!"

"Hm! Tam asi žije pronárod!"

"Ne — lidé jsou všude stejní, ba řekl bych, že v Indii lepší než u nás!"

"Proč ne?" obrátil kvapně švec, ale hned potutelně dodal: "Jenže samí pohani." A mrkl při tom tak prudce, jakoby měl sám radost nad tím, jak hosta porazil.

Pilát nepatrně se v trávě pohnul a chvíli neodpovídal.

"Poslouchejte, mistře," ozval se posléze, "myslím si o vás, že jste muž přírodou dobře nadaný. Máte jistou životní moudrost, pomáháte svým bližním a chápáte často věci, ku kterým jiný potřeboval by zvláštních studií. A právě proto chci vám říci něco, o čem bych s jinými nemluvil. Slyšel jste někdy o Budhovi?"

"Ne!" doznal otevřeně Liška.

"To byl tedy světec, prorok starých Indů," začepal se zjevnou úctou host, "prorok veliký, který žil několik století před Kristem." A jakoby chtěl naznačit, že o takovém světeci nesmí se hovořit jen tak ledabylo, nazvedl se a posadil.

"A víte, čemu osvěceny ten muž učil?" pokračoval jako ve snách, upíraje oči do trávy, "že vše, co jest, dříve nebylo a zase nebude. Život lidský trpí paterým zlem: narozením, nemocí, stářím, nespokojeností a smrtí. Člověk musí proto řádným, etnostným životem snaziti se o to, aby žádná z oněch slabostí neměla naň pronikavého vlivu, a toho dosáhne nejspíše tím, když má co možná nejméně potřeb a když se zřekne žen —" To vše pronášel v jediném proudu, nedávaje na žádné slovo důrazu, jako

by všechna pokládala za stejné důležitá a významná.

"Aj, aj, tedy bez žen?" zvolal švec a sepjal dlouhé prsty, "a kdo by pak se staral o potomstvo!"

"Ti, co nikdy veliké pravdy nepochopí. Není všeobno pro všechny!" odtušil host a sklonil hlavu k prsoum.

Liška zaškubal krkem na znamení, že není s odpovědí spokojen a poposedl.

"A jak bych příkladně," namítl Pilátovi, "mohl se bránit rádným životem tomu, abych se nenarodil? Přece jste pravil, že je narození zlo —" A chytrácky stáhl levou tvář.

Host nepohnuv ani svalem, odpovídal suše a klidně: "Rodíme se stále, dokud nejsme dokonalí. Kdo špatně žije, po smrti musí na svět znova a znova snašit trampoty života. Jen ten, kdo slabostem naprosto unikne, nenarodí se už vícekrát —"

"A co z toho má?" vybuchl švec, jemuž celá ta řeč připadala jako bláznovství nebo rouhání.

"Mír a klid věčný —" řekl Pilát slavnostně; a na to vstal a odešel do chalupy.

Švec zíral za ním a okoralý jeho obličej vnitřním vzrušením přímo svítil.

"Učený, dobrý člověk!" hučel sám k sobě, "ale chorobný. Tak jsem si jeho uzdravení nepředstavoval." A něco jako lítost zařídilo se mu v prsou. Přemítal pak o tom, co byl právě slyšel, ale smysl toho se nedobádal. "Neměl jsem ho přece jen poslat na cesty —" urzel se a potřásl čelo pravice.

Nejvíce hučelo švece, že Pilát zřídá se žen. Byl přesvědčen, že zdravý člověk má se oženiti, a že, nečiní-li tak, hřeší na celém lidstvu a proti všem zákonům. "Snad v tom ostatním má pravdu, ale v tomhle jistě ne —" opakoval si několikráte. "Musím mu to vyložit a ještě dnes!"

Ale když se večer opět sešli, uvízla náhle šveci slova v krku, cítil se před Pilátem stísněným. Zdálo se mu pojednou osobností vysokou, neobyčejnou, ačkoli ještě před chvílí pokládá ho za svého učedníka, který musil na cesty jen proto, že jej na ně mistr vyslal.

"Odkud ten obrat?" mudoval švec u sebe, ale odpovědi na otázku tu nenalezal. Od těch chvíl však cenil Piláta nadě všechny boháče a učence celého města přes to, že s náhledy jeho nesouhlasil.

Do města z chalupy zabloudil Pilát málo kdy. Jen když do spořitelny šel pro úroky nebo k bratranci na návštěvu.

S počátku zastavovali jej všichni známí, s nimiž před lety býval i zdravý utrácel. Vypyčovali se ho, co dělá, a vybíleli, aby na ně nezapomínal. Ale Pilát krátce odmítl jejich pozvání a s opovržením mluvil o svém dřívějším způsobu života: "Ne, nepřiďte nikam!" zněla po každé jeho odpověď.

"Pomátl se," roznášeli o něm pak bývalí jeho přátelé a sami se mu na sto honů vyhýbali.

Mezi tím však stala se událost povážlivější. Švec Liška ve své dobrodušnosti vypravoval komusi, že je Pilát neobyčejný člověk, ale že velmi chybil tím, když se zřekl Pána Boha a chytil se indického Buddhy. Zpráva o tom ještě téhož dne rozléta se po městě a vyvolala všude veselí a smích.

"Náš Buddha" přezdívali měšťané od těch dob Pilátovi a volali na něho tak i veřejně, když ubíral se kolem jejich domů. On však po každé tvářil se tak, jakoby úsměvků těch neslyšel, což bohabojné občanstvo velmi mrzelo, ba uvádělo až v nepřičetnost. "Musíme mu něco vyvést —" nadhodil sám policejní pan rada a potají sehnal veškerou městskou chamrad a vyláhal jí k Liškově chalupě. V čele hadavitého průvodu nesl poblécelý trhan žerď s nápisem: "Ať žije náš Buddha", a za ním hnali se muži i ženy a rvali o přítrž: "Hana mu! Ať pojde pohan!"

Ale ani tím nepřivedli měšťané Piláta z klidu; jediné, co učinil, bylo, že na radnici zaslal přepis, v němž zdvořile děkoval za oslavu a přiložil k němu sto zlatých na osázení chudé mládeže.

"Teď drzost!" zlobil se pan policejní rada a navrhoval, aby se Pilátovi peníze vrátily. Ale ostatní radové byli moudřejší, obnos uložili do obecní pokladny a rozhodli, že bude dobře, když štvani ce proti Pilátovi vezmou za tyč.

Budete barviti nebo papírovati

Přijďte a prohlédněte naše velké zásoby, dříve než koupíte jinde. Jest charakteristický pro svoji nepřekonatelnou malbu, jakost a významnost vzorů.

Náš nástěnný papír znamená více nežli pouhé pokrytí stěn.

Papír jest kreslen nanejvýš učenými malíři světa, jehož hodnota a jednotlivost je významna.

Barvy naše jsou pouze toho nejlepšího druhu a zaručené. Obdržíte zde jakýkoliv druh.

Pro výhodu krajanů snížili jsme naše ceny barev a pouze pro tento týden.

PŘIJĎTE A SEZNAMTE SE S NÁMI

Nanejvýš vzornou krajauskou obsluhu zaručuje.

Rudolf Yechout,

vrchní řídící oddělení nástěnného papíru a barev u Hayden Bros

Čtvrtá podlaha.

Dům, který vás může zásobit z nejlepšího výběru tiskářským papírem, jaký trh poskytuje.

Naš výběr čtvercového druhu tiskářského papíru, zahrnuje zásoby vhodné a přizpůsobené pro velkou poptávku na tištění knih, katalogů a přímo poštu oznamování.

Na psací papír s ohlavením použijte Western Bond, papír s vlastnostmi, jež všichni obchodníci vysoce oceňují. Prodáván závodům v Omaze přes dvacet dva roky.

Carpenter Paper Co.,

OMAHA